

Pictura de pe coperta 1: Carina Gheorghe

Fotografia de pe coperta 4: Lăcrămioara Vanghele

Colecția: PROZĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHE, MĂDĂLINA

Străinul din Noapte: Armand / Mădălina Gheorghe;

pref.: Sorina Ungureanu

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2019

ISBN 978-606-730-495-4

I. Ungureanu, Sorina (pref.)

821.135.1

© Mădălina Gheorghe

Toate drepturile sunt rezervate.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al Autoarei.

Editura ECU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2019

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Mădălina Gheorghe

•

STRĂINUL

DIN

NOAPTE:

★★

ARMAND

Ecou Transilvan

2019

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
Străinul din Noapte: Armand.....	7

Prefață

Volumul al doilea din trilogia *Străinul din Noapte* reia acțiunea la șapte luni după ce Liza, eroina principală, fuge de bărbatul misterios căruia i-a dăruit o singură noapte de iubire. Va reuși necunoscutul de care s-au îndrăgostit toate cititoarele primei cărți să o convingă pe Liza să-i mai dea o șansă?

Romanul Mădălinei Gheorghe reușește să te facă să treci pe rând prin toate stările: te emoționează, te șochează, te face să râzi, te seduce și te face să-ți dorești să te (re)îndrăgostești.

După secvențe în care tensiunea erotică parcă explodează prin paginile cărții, Mădălina își surprinde cititorii cu gânduri profunde și filosofii de viață care te fac să-ți regândești cu totul alegerile făcute și modul în care ai trăit până acum. Ce este fericirea? Ce este iubirea? Ești un om bun? Cât rău pot face sufletului tău câteva alegeri greșite? Fără să-ți dai seama, în timp ce trăiești dilemele Lizei, te transformi în judecătorul

propriei tale vieți și ajungi să vezi totul dintr-o perspectivă cu totul diferită. Devii observatorul propriei vieți și s-ar putea să nu-ți placă tot ce vezi. Dar asta este diferența dintre o carte bună și una senzațională: cea din urmă schimbă ceva în tine și te face să-ți dorești să fii mai bun.

Romanul se citește cu sufletul la gură, dar ar fi bine să aveți lângă voi un carnețel și ceva de scris. La fiecare câteva pagini, simți nevoia să-ți notezi câte ceva din gândurile Lizei sau ale lui Armand.

Ca toate celelalte cărți ale Mădălinei Gheorghe, *Străinul din Noapte*: Armand este lectura vinovată perfectă pentru o seară de suflet: o combinație delicioasă de erotism și profunzime, de tandrețe și gânduri răvășitoare. Chiar când crezi că totul s-a aranjat în viața Lizei și simți că poți răsufla liniștit, totul se schimbă radical și eroina noastră preferată are de luat din nou o decizie imposibilă.

Sorina Ungureanu

Între CER și PĂMÂNT,
în focul sacru
ne ardem poveri.
Pe axa timpului,
dinamica existenței își caută
pacea mentală.

Era o seară de mai, când Liza primi acest mesaj pe Whatsapp de la un număr necunoscut. Intrigată, privea telefonul, neînțelegând cine ar fi putut să îi scrie astfel. Se scurseseră șapte luni de când hotărâse că povestea ei de dragoste cu Străinul din Noapte trebuia să se sfârșească. În tot acest timp încercase să scape de sentimentul de vinovăție ce îi năpădise sufletul, după ce plecase din camera de hotel, în care se întâlnise cu acel bărbat incredibil. Un bărbat ce o făcuse să vibreze, să simtă că trăiește. Neacceptând realitatea prezentului, opunându-se, lăsase ușa deschisă durerii, să intre în viața ei. Durerea creată nu era altceva decât o formă de neacceptare "a ceea ce Este".

Realizase faptul că opunându-se momentului Acum, neacceptându-l, suferea mai mult.

Cu cât se identifica mai mult cu mintea ei, cu atât îi permitea mai mult să îi controleze viața, să o domine. Știa, de când studiase Theta Healing, că durerea emoțională este principala cauză a durerilor fizice, a apariției bolilor, ea putând fi nu doar o durere legată de evenimente din prezent, ci și o durere din trecut, asociată cu anumite persoane, evenimente din viața ei. Păstrând durerile din trecut, lăsându-le să-i locuiască mintea, neputând să se acordeze la puterea Prezentului, suferința continua să trăiască în ea. Cunoștea faptul că există oameni care trăiesc victimizându-se și nu dorea să fie precum aceștia. Erau momente când Liza își simțea durerea ca pe un alt corp, un corp al durerilor acumulate ce se activa la orice eveniment, mai ales dacă acesta corespundea unui tipar de gândire din viața ei. Apoi, descoperise faptul că doar în prezența Creatorului, prin meditație și rugăciune profundă, simțea puterea lăuntrică, gândurile profund negative și distructive fiind astfel eliminate, dizolvate în lumina Sfintei Treimi. Liza știa că durerea nu se poate hrăni decât cu durere, așa cum iubirea nu se poate hrăni decât cu

iubire. Conștientizând aceste lucruri, își epurase organismul de balastul gândurilor negative, regăsindu-și liniștea și pacea lăuntrică. Își recăpătase echilibrul înțelegând faptul că fiecare formă se dizolvă din nou și niciun lucru exterior nu contează decât în măsura dorită de ea.

În momentul pierderii soțului ei, Jack, durerea fizică devenise insuportabilă. Întrebarea obsedantă: "De ce a trebuit să se sfârșească așa de curând?" o bântuia precum o stafie. Durerea se adăuga reminiscențelor din trecut, durerilor mai vechi, emoții negative pe care nu le identificase corect pentru a le trata, ele nefiind nici înfruntate, nici acceptate complet, pentru ca apoi să se poată elibera de ele. Continuase să se simtă vinovată pentru tot ceea ce nu reușise să facă în trecut, pentru faptul că nu reușise să schimbe rezultatul final.

Din cauza percepției apăruseră blocaje în calea cunoașterii, iar acest lucru era imposibil a fi realizat atâta timp cât răul era perceput ca un rău și nu ca o lipsă a binelui.

Mult timp Liza încercase să înțeleagă faptul că mintea judecă prin intermediul poziționalităților sale și că fără a se debarasa de toate gândurile

negative, sentimentele de vinovăție și agresivitate față de ea însăși nu o să dispară. Nu putea fi fericită că își pierduse soțul, o persoană atât de dragă inimii sale, dar putea ACCEPTA acest lucru. Acceptarea înseamnă Înțelegere, Pacea Interioară luând astfel locul zbuciumului sufletesc. Privind viața și evenimentele ei de pe poziția de observator, nemaisimțindu-se responsabilă pentru cele întâmplate, nemaînvinovățindu-se, prin Reconectare la Întreg, Fericirea, Bucuria și Împlinirea le putea găsi astfel în Interiorul ei, nu în exterior. Nu mai considera că Lumea trebuie să îi ofere ceva pentru ca ea să fie fericită. Ajunsese să se poată bucura de orice acțiune pe care o întreprindea, fără să o mai privească ca pe un instrument în atingerea unui scop. Astfel, Liza ajunsese să poată da viață acțiunilor ei și să experimenteze bucuria de a însuflă lucrurile fără viață. Aceasta era Creația. Reușind să aducă bucuria în toate acțiunile ei, le făcea și pe cele fără importanță să aibă o semnificație. Ascultând muzica inimii ei, ajunsese să poată auzi muzica lui Dumnezeu.

Ceea ce oamenii priveau ca fiind miraculos, Liza privea ca o consecință a rugăciunii, a schimbării energiei, orice suferință dispărând în

prezența Creatorului. Observă că sentimentul curgerii timpului, care creează teama, anxietatea, dispărea în momentul în care recunoștea timpul ca fiind una dintre sursele tristeții umane. Înțelegând existența ei din acel moment, fără a se mai privi ca pe o victimă a unor circumstanțe exterioare, experimenta fericirea venită din interior.

Uneori, privind iarba cum crește, putea regăsi drumul către Dumnezeu. Lăsând lucrurile, ființele să existe, fără a atașa etichete, putea privi prin ele calea către Ființă și către ea însăși.

În funcție de cum își privise propria viață, în funcție de modul în care era contextualizată, viața ei putea însemna bucurie sau tristețe. Știa că într-o societate a orbilor, un om care vede Lumina, care experimentează stările superioare ale Conștiinței sau chiar Iluminarea, este considerat mistic, poate un ciudat. Să nu urmezi curentul dominant al societății în care trăiești, poate fi considerată o atitudine periculoasă. Teamă omului știa că este dată de ignoranță, de minciună, de înțelegerea greșită a lucrurilor, de falsitate. Știa de asemeni că doar Adevărul găzduiește Pacea, reîntoarcerea la Lumină fiind calea de a supraviețui într-o lume ce se îndreaptă spre Nicăieri.

Frica de suferință, frica de pierdere, o determinaseră pe Liza să fugă din relația cu Străinul din Noapte. Exteriorizase totalitatea credințelor existente în subconștient. Credea că Intuiția fusese cea care îi dictase să facă alegerea în cazul bărbatului. Știa că în cele mai dese cazuri, intuiția o îndrumase corect în alegerile sale. Intuiția îi spusese că acea relație nu avea cum să dureze în timp, din cauza diferenței de vârstă. Teama apoi o înrobise, împiedicând-o să fie liberă în luarea unei decizii. Ar fi vrut să fie sigură că nu propria gândire este cea care o sperie, ci o realitate a viitorului pe care credea că îl poate anticipa. Uitase de Puterea Universală ce vindecă tot. Liza știa că tot ceea ce este neașteptat se întâmplă când acordă atenție intuiției.

Cele șapte luni scurse de când îl văzuse pentru prima și ultima dată pe Străinul din Noapte, îi aduseseră o grămadă de conflicte interioare. Conflictul cu ea însăși și cu toți ceilalți s-a dizolvat spontan doar în bucuria liniștii dezvăluite de adevăratul Sine. Puterea Înțelegerii eclipsase toate atașamentele, dorințele și emoțiile negative. Schimbarea stării de conștiință îi eliberase corpul de suferința inacceptării vieții în toate formele ei.

Liza știa că singura recompensă a credinței era transcenderea stărilor de teamă și de nesiguranță în înțelegerea și plinătatea sufletului. Evoluția spirituală nu presupunea o înțelegere la nivel intelectual, ci o simțire a adevărului exprimat în pauza dintre gânduri. Simțise că atunci când era în prezența Creatorului, la nivel de stare, pacea interioară avea propria bucurie experiențială, perceperea timpului încetând, gândurile – ceasuri bătând tic-tac-ul inimii ce arată înțelegerea fără anticipare a pierderii, rădăcinile bucuriei hrănindu-se din seva pământului vieții. Minte devinise tăcută, Liza devenind Ceea ce este, Ceea ce a fost și Ceea ce va fi, dincolo de toate convingerile. Identificarea inițială cu mintea și corpul dispăruseră.

Cu nostalgie, deseori se gândea la bărbatul din camera de hotel. Își reamintea totul, cu lux de amănunte, ca și cum s-ar fi petrecut cu o zi în urmă. Dar realiza că dacă acea poveste ar mai fi durat, emoția trăirilor din acea noapte ar fi dispărut treptat, treptat. În mod cert, gândea ea, diferența de vârstă și-ar fi spus cuvântul, prietenii și rudele ar fi intervenit, spunând că este o relație nepotrivită. Răsufală ușurată când auzi sunetul telefonului ce o anunța venirea unui mesaj:

- Uneori... fac călătorii în mine însumi... și nu mă găsesc... când o să te îmbrățișez vreodată, poate o să știu cine sunt și ce caut...

Liza tresări. Gândul îi fugi către Străinul din Noapte. Se albi dintr-o dată și deveni palidă. Chipul ei, ce avea un farmec fin și delicat, exprima în același timp îngândurare, spaimă, pasiune, dorință. Sentimentele i se exprimau prin ochi, schimbându-se rapid, asemeni cerului pe care caii norilor aleargă-n galop. Inima începu să îi bată cu putere în piept, vrând parcă să iasă. Deschise geamul pentru ca aerul nopții să îi aducă proșpețime și răcoare în suflet și în minte. Fiecare cuvânt citit i se împlântase, asemeni unui cuțit, în inimă. O tristețe cumplită o cuprinsese. Vântul foșnea prin crengile și frunzele magnoliei aflate în fața casei. Cerul avea un amestec de nuanțe trandafirii și cenușii. O durere dulce îi invadă Lizei tot corpul, o dorință irezistibilă de a-l reîntâlni pe bărbatul cunoscut în urmă cu șapte luni, speranța că el s-a tot gândit la ea în perioada în care nu au avut niciun fel de comunicare... Spera ca cel care îi scrie acum să fie Străinul din Noapte. Îi era frică să afle cine este ea cu adevărat, fiindu-i teamă să privească în interiorul ei, uitând faptul că face parte

dintr-un întreg. Căuta răspunsurile în exteriorul ei, crezând că ceea ce dorește să afle se găsește acolo, uitând că fiind parte din Creația Divină, având Scânteie Divină în ea, îi este dat să aibă parte de înțelepciune și pricepere. Prin conștientizarea adevărului că Puterea schimbării este în ea și este infinită, conștientiza faptul că nu va mai fi definită de ceea ce ura, ci de ceea ce iubea. Se urâse pentru faptul că nutrise sentimente față de un bărbat pe care îl cunoștea atât de puțin, fiind o dovadă a imaturității sale, un semn de vulnerabilitate. Își reaminti că forța ei interioară nu trebuie gândită, trebuie simțită, știută, trăită.

Liza simțea că încă de la naștere a primit de la Dumnezeu un dar extraordinar, unic, acela de a fi creator desăvârșit. Acest dar, fiind conștientizat de ea, a avut menirea să îi crească capacitatea de a crea, fiind în contact cu Sinele ei Divin ce o îndruma, o inspira. Ieșind din limitele unei minți programate pentru supraviețuire, având curajul de a experimenta ceva nou și dorindu-și altceva decât ceea ce avea, folosind energia dorinței și imaginația creatoare, împreună cu credința că va reuși tot ceea ce își dorea a realiza, acel lucru pe care și-l dorea se manifesta în final în viața ei, în urma